

РЕШЕНИЕ

№ 492

гр. София, 06.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 10.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **10111** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Делото е образувано по жалба от А. Д., [дата на раждане], гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. В. С., САК, ЕАД „Стоянов и партньори“ срещу Заповед УРИ 5392 ПАМ – 982/09.09.2025г., издадена от началник отдел „Миграция“ СДВР, с която на основание чл. 40, ал.1, т. 2 във вр. с чл.39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Правят се възражения за съществени процесуални нарушения в хода на административното производство, необоснованост и неправилно приложение на материалния закон. Посочва се, че липсват доказателствата, на които е основано становището на ДА“НС“ за нарушение на трудовото и данъчното законодателство, съответно не са налице предпоставките по чл.10, ал.1, т. 11 от ЗЧРБ за отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България. Евентуални нарушения, извършени от дружество, в което чужденецът е управител/съдружник не са нарушения на физическото лице, доколкото юридическото лице е самостоятелен правен субект, в какъвто смисъл е и съдебната практика, цитирана в жалбата. Допълнителен аргумент за отмяна на заповедта е обстоятелството, че чужденецът пребивава на територията на Република България на основание чл. 24, ал.1, т.13 от ЗЧРБ като член на семейството на чужденец, който притежава разрешително за продължително пребиваване. Подобна принудителна мярка има непропорционално, прекомерно и неблагоприятно въздействие върху личния и семейния живот на жалбоподателя като при изпълнение на заповедта съществува реална и непосредствена

опасност от разделяне на семейството, на съпругата и непълнолетното му дете, с които живее на територията на Република България. ЕСПЧ нееднократно е постановявал, че въпросът за отнемането на правото на пребиваване на чужденец, който има трайни семейни връзки в държава – членка, трябва да бъде съобразен с неговото право на семеен живот. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв.С.. Направено е искане за присъждане на разноски по списък.

Ответникът - началник отдел „Миграция“ СДВР, чрез гл.юрисконсулт М. Г., в писмен отговор на жалбата излага доводи за нейната неоснователност. Позовава се на становището на ДА“НС“. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл. 142, ал. 1 АПК, вр. с чл. 188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало във връзка с получено писмо в отдел „Миграция“ – СДВР от ДА“НС“ с рег. № 812100 – 15269/11.08.2025г., в което се твърди, че украинският гражданин А. Д. е нарушил трудовото и данъчното законодателство при предишното си пребиваване. В писмото е посочено, че чрез търговски дружества, опериращи на пазара под наименованието „А. нет“ е предлагал интернет свързаност и нелегално включване на кабелна телевизия. В населени места на територията на област С. З. са събирани такси за предоставените услуги от абонати, които не са осчетоводявани и по отношение на тях не се заплаща данък – ДДС и корпоративен данък. След извършени проверки от ИА „ГИТ“ са констатирани нарушения на трудовото законодателство като невнасяне на задължителни осигурителни вноски и липса на трудови договори за лица, които работят в „Българска Телекомуникационна група“ ЕООД, управлявана и представлявана от А. Д., за които нарушения са издадени наказателни постановления.

Направено е предложение да се започне процедура по налагане на ПАМ– „Отнемане на првото на пребиваване на чужденеца в Република България“ по отношение на А. Д.. Изготвена е докладна записка рег.№ 513р – 87750/19.08.2025г. до началник отдел „Мирация“ СДВР.

За започване на процедурата жалбоподателя е уведомен на 01.09.2025 г., чрез адв. Н. Б..

Изготвена е докладна записка УРИ 5392Р – 865/09.09.2025 г. до началника на отдел „Миграция“– СДВР, в която са изложени мотивите от писмото на ДА“НС“, процедурата по уведомяването на чужденеца за започване на производството по отнемане на правото му на продължително пребиваване и е направено предложение на А. Д. да бъде наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ на основание чл. 40, ал.1, т. 2 във вр. с чл. 10, ал.1, т. 11 от ЗЧРБ.

Издадена е процесната Заповед УРИ 5392 ПАМ – 982/09.09.2025 г., от началник отдел „Миграция“ СДВР, с която на основание чл. 40, ал.1 ,т. 2 във вр. с чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, представените доказателства за компетентност на органа, както и представени доказателства от страна на жалбоподателя за сключен граждански брак с украинската гражданка С. Д., която има разрешение за продължително пребиваване в Република България до 11.02.2026 г.

По делото е приета като доказателство Справка за задължения към 27.08.2025г., издадена от НАП, видно от която, А. Д. няма публични задължения.

Във връзка с доказателствената тежест в процеса са дадени указания на ответника да представи доказателства за нарушения на трудовото и/или данъчното законодателство, извършени от А. Д..

Не са представени доказателства, нито доказателства във връзка с твърденията за извършени такива нарушения от търговски дружества, които са управлявани или представлявани от чуждия гражданин.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Не се спори, че отказът е издаден от компетентен орган, от началника на отдел „Миграция“ СДВР, за което са представени писмени доказателства по делото.

Отказът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал. 2, т. 4 АПК – отказ по чл. 10, ал.1, т. 11 от ЗЧРБ – при предишно пребиваване е нарушил трудовото или данъчното законодателство на страната. Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанието по чл. 10, ал.1, т. 11 от ЗЧРБ. Настоящият съдебен състав счита за основателни възраженията на жалбоподателя, че основанието на чл. 10, ал.1, т. 11 от ЗЧРБ в случая не е налице. Липсват доказателства, че А. Д. е извършил нарушение на трудовото и/или данъчното законодателство. Видно от справката от НАП, чуждият гражданин няма публични задължения, включително данъчни и осигурителни задължения. Няма доказателства, че управлявани или представлявани от чужденеца търговски дружества имат данъчни или осигурителни задължения, че на тези дружества са извършвани проверки, които са констатирани нарушения, няма издадени наказателни постановления. Основателно е и възражението, че физическото лице е различен правен субект от юридическо лице, което евентуално е управлявано или представлявано от него и следва да бъде разграничена отговорността на А. Д. и посочените в справката на ДА“НС“ търговски дружества.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ регламентира, че се отказва продължаване на срока на пребиваване на чужденец, когато при предишно пребиваване чужденецът е нарушил трудовото или данъчното законодателство на страната. Съдържанието на нормата сочи, че субект на релевантното деяние е чужденеца, деянието трябва да е извършено при предишно негово пребиваване в страната и трябва да обективира нарушение на трудовото или данъчно законодателство. В случая от доказателствата по делото е видно, че А. Д. в качеството си на физическо лице, не е извършил нарушение на данъчното законодателство, в подкрепа на което е представена справка от НАП. Твърдението е за нарушения, извършени от юридическото лице. Юридическото лице е самостоятелен правен субект, различен от самия чужденец и без изрична правна норма няма законово основание двата правни субекта да се приравняват като чрез тълкуване по аналогия деянието на физическото лице се счита за деяние и на юридическото лице. В случая става въпрос за правна норма, която създава неблагоприятни правни последици - води до отнемане на права и нейното разширително тълкуване, че се отнася и до друг кръг субекти, невизирани в правната норма, съответно нейното прилагане по аналогия за друг кръг субекти противоречи на принципа на законността и на правната сигурност. Ако законодателят е имал предвид създаденото от чужденеца търговско дружество да не е извършвало нарушения на трудовото и данъчното законодателство е следвало изрично да посочи това. Като приел, че са осъществени визираните в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ юридически факти, административният орган неправилно е приложил материалния закон.

Допълнително основание за отмяна на заповедта е и обстоятелството, че чужденецът пребивава на територията на Република България на основание чл. 24, ал.1, т.13 от ЗЧРБ като член на

семейството на чужденец, който притежава разрешително за продължително пребиваване. Отнемането на правото на продължително пребиваване има непропорционално, прекомерно и неблагоприятно въздействие върху личния и семейния живот на жалбоподателя като при изпълнение на заповедта съществува реална и непосредствена опасност от разделяне на семейството. В нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ в хода на административното производство не е взето предвид, че чуждият гражданин живее заедно със семейството си на територията на Република България и отнемането на правото му на продължително пребиваване засяга неправомерно правото на личен и семеен живот.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да бъде уважена, а оспорваният акт да бъде отменен.

С оглед изхода от спора на А. Д., чрез адв. В. С., САК, ЕАД „Стоянов и партньори“ следва да се присъдят разноските по списък от 1810 лева /равностойност в евро - 925,44 евро/. Не е основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предвид фактичката и правна сложност на делото и извършените процесуални действия от упълномощения адвокат.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I - во отделение, 43- ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от А. Д., [дата на раждане] , гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН] Заповед УРИ 5392 ПАМ – 982/09.09.2025г., издадена от началник отдел „Миграция“ СДВР, с която на основание чл. 40, ал.1 ,т. 2 във вр. с чл. 39а, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Д., [дата на раждане] , гражданин на У., Л. разноските по делото от 1810 лева /равностойност в евро - 925,44 евро/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението.

Съдия: